

Blind Guardian

Recenze – At The Edge Of Time (CD – Ostuda, ani náhodou!)

Blind Guardian prostě neudělají desku dříve než jednou za čtyři roky. Což znamená, že letos konečně čas dozrál k tomu, aby se v Krefeldu začalo zase něco albového dít. Výsledkem je devátá řadová studiovka „At The Edge Of Time“ a snad poprvé mám u slepého strážce pocit, že se na album nedostalo pouze prvotřídní zboží. Mám teď především na mysli skladbu „Valkyries“, která i přes veškeré aranžérské kouzlení a výtečný zvuk (ten je ostatně chloubou celé nahrávky) nemůže dostát pozice silné skladby Blind Guardian. Takové střednětempové cosi s mohutným sborovým refrénem by se krásně vyjímalo někde na EP nebo singlu, ale na řadovce ne. Naštěstí ve zbývajících devítce skladeb se skrývají i trumfová esa, což se týká především výtečného závěru v podobě typické vypalovačky „A Voice In The Dark“ (nevím, proč se Blind Guardian tak brání tomu, aby více skladeb jelo v rychlejším duchu) a především „Wheel Of Time“, nádherné rozmanité kompozici, kde se power metal kloube s náznaky latinskoamerických rytmů, které naprosto přirozeně přecházejí do orientálních motivů. I když to může zavánět kýčem, vše je mistrovsky zakomponováno, aby se neztratil spád skladby a prostor zůstal i pro tradiční několikanásobné vrstvy kytar a doplňující tahy orchestru. S ním si Blind Guardian zahráli a pohráli v nejstarší kompozici „Sacred Worlds“ (původně „Sacred“). Pražští symfonici načrtli monumentální filmovou atmosféru, která by se určitě neztratila ani v sáze o Prstenu. Poslední skladbou, která se vám hned napoprvé přibije do vnitřku hlavy, je poloakustická „War Of The Thrones“, kde klavír vykresluje základní obrazy a Blind Guardian je šikovně doplňuje dalšími ozdobami. Především tyto čtyři skladby dokazují, že tato kapela ještě stále roste a dokáže si otevírat další kreativní dimenze. Otázkou je, zda zbývajícím tradičním materiálům měl ještě nějaký ten měsíc dozrát, či zda by přece jen Blind Guardian neměli ty periody mezi alby zkrátit. Zdá se mi totiž, že tím věčným pilováním a košacením původních myšlenek do téměř dokonalého tvaru ztrácejí původně svěží motivy na údernosti. Jednoduše řečeno, jestli by nestálo za to napsat na další desku sedm až osm skladeb, postavit se do studia a sfouknout minimálně základy na jeden zátah. „At The Edge Of Time“ rozhodně neudělá Blind Guardian ostudu, ale jako celek k vrcholům albového žebříčku rovněž nevystoupá.

Redaktor: Jan Kozák (Spark 8/2010, hodnocení 4,5)